

“Zorg wordt nog vaak gekoppeld aan het woord “zuster””

In de rubriek *Vers Bloed* komen beginnende wijk-, jeugd of transferverpleegkundigen aan het woord. Deze keer Stijn van Beurden (24), werkzaam binnen het project Zichtbare Schakel in de wijk Overvecht te Utrecht.

Je werkt nu twee dagen per week en bent nog aan het afstuderen. Sluiten opleiding en praktijk voldoende op elkaar aan?

“Ik werk in de preventieve sfeer. Mijn functie is een soort kruising tussen wijkverpleegkundige, casemanager en ouderenadviseur. In deze functie moeten veel verschillende partijen op elkaar afstemmen. Op school is er veel aandacht voor verpleegtechnisch handelen maar veel minder voor afstemmen en overstijgend denken. Dat zou anders kunnen.”

Wat is er mooi aan dit werk?

“Ik krijg de ruimte om echt een meerwaarde te bieden. Zo kwam ik al na twee weken in aanraking met een mevrouw van 87, die nog zelfstandig woonde met haar hondje. Maar dat ging eigenlijk niet meer. Dat hondje poepte alles onder. Daarnaast probeerden haar kinderen haar financieel uit te buiten. Een groot drama. Samen met de praktijkondersteuner kon ik ervoor zorgen dat die mevrouw nu heel gelukkig in een aanleunwoning woont. Dat doet goed.

Mooi ook vind ik de verhalen. Het is bizar hoeveel mensen meemaken in hun leven. De een zat tijdens de

oorlog ondergedoken. De ander verloor een kind, weer een ander kreeg drie lintjes van de koningin. Dat vind ik prachtig om te horen.”

Tekst:
Hellen
Kooijman

Vind je je werk soms ook moeilijk?

“Nee niet echt. Het kan alleen “zwaar” zijn als je ‘s middags om vier uur aan je dertigste bakje koffie moet beginnen. Nee, grapje. Wat ik soms wel lastig vind is om druk te zetten op andere partijen om iets voor elkaar te krijgen. Ik denk al snel: wie ben ik? Ik heb nog niet eens een diploma en dan moet ik anderen vertellen wat ik ervan denk. Dan leg ik de kwestie wel eens neer bij een collega die wat meer ervaren is.”

Je bezoekt vooral veel mensen van 75 en ouder.

Wordt jij door je cliënten serieus genomen?

“Ja, bijna altijd wel. Mijn leeftijd is geen punt. Al komt het weleens voor dat cliënten - vooral vrouwen - liever één van mijn vrouwelijke collega's willen.”

Je bent een van de weinige jongens in dit vak...

“Ja, toen ik begon waren er van de 220 eerstejaars twintig een jongen. Nu zitten er drie jongens in mijn klas. Ik vind dat zelf geen probleem, maar het is wel jammer voor de zorg. Ik denk dat er veel jongens afhaken omdat ze in de minderheid zijn. Waarom er zo weinig zijn? Misschien omdat het beroep van verpleegkundige gezien wordt als een vrouwenberoep. Zorg wordt toch nog vaak gekoppeld aan ‘zuster’, zeker door oudere mensen.”

Hoe zie je jouw toekomst?

“Dat wat ik nu doe: afstemmen, coördineren en gesprekken voeren. Dat ligt me beter dan echt aan het bed staan. Dus zo'n functie, maar dan misschien met een meer psychiatrische inslag. Dat zou ik wel voltijds willen doen. Zeker is wel dat ik in de eerste lijn wil blijven. De gesprekken met mensen, het rechtstreeks kunnen helpen. Dat vind ik echt heel leuk.”

BIO

Opleiding? Hbo-v Hogeschool Utrecht

Werk? Zorgwacht Utrecht (De Zichtbare Schakel)

Is goed in? Oplossingen vinden.

Blunder? Tot nu toe geen.

Foto: Rianne den Balvert